

Arrest

nr. 114 224 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U, N.R. verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit de provincie Nangarhar. U bent geboren in het dorp Qalatak Charkala in het district Khewa of Kuz Kunar in de provincie Nangarhar, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U bent alleen naar België gekomen. Uw vader kwam kort voor uw vertrek om het leven. Uw moeder en broers en zussen verblijven in Nangarhar.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van uw broer op de luchthaven van Jalalabad.

Sinds 2 tot 2,5 jaar werkt uw broer Janas voor de Amerikaanse troepen op de luchthaven van Jalalabad. Hierdoor verkregen u en uw familie problemen met de taliban. Jullie kregen dreigbrieven van de taliban en u en uw broer werden ervan beschuldigd slaven en dienaars te zijn van de Amerikanen. Uw broer nam deze dreigementen echter niet serieus en verscheurde de brieven keer op keer. In hun laatste brief vroegen de taliban uw broer zelfs om 15 000 dollar en 18 wapens, anders zouden ze jullie vermoorden. De taliban kwamen daarna naar jullie huis en vermoordden uw vader. U ging naar het huis van uw neef en bleef daar voor 2 dagen. Vandaar contacteerde u uw broer en hij hielp u met het vinden van een smokkelaar die uw reis regelde naar Europa.

U ontvluchtte Afghanistan in het begin van de 10e maand in 1391 (eind december 2012 - begin januari 2013). U kwam in België aan op 3 februari 2013 en vroeg 3 dagen later asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u bedreigd en vervolgd te worden door de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kleurenkopie van de ID werkkaart van uw broer, 3 foto's van uw broer op zijn werk, 3 familiefoto's, een brief van de ouders van uw dorp ter bevestiging van uw problemen en de enveloppe waarmee deze documenten naar België werden verstuurd."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In het middel dat betrekking heeft op de vluchtelingenstatus, stelt verzoeker dat ten onrechte werd gesteld dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben in de vluchtelingenrechtelijke zin. Hij betwist de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Het asielrelaas dat u vertelt om uw persoonlijke vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen komt op verschillende punten onvoldoende overtuigend, weinig doorleefd en onvoldoende plausibel over, zodat er dan ook weinig geloof aan kan gehecht worden. U toont hiermee niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over het werk van uw broer Janas op de luchthaven van Jalalabad. Uw verklaringen hier komen op verschillende punten weinig doorleefd, weinig logisch en weinig overtuigend over, dat er dan ook ernstig kan getwijfeld worden aan het feit of uw broer dit werk werkelijk deed in Jalalabad.

Zo verklaart u telkens dat hij voor de Amerikanen en voor de buitenlanders werkt (CGVS, p. 10-12), maar als u dan een vergrote kleurenkopie toont van zijn werkbadge dan staat daarop te lezen ‘Government Forces of Afghanistan’, wat duidt op de Afghaanse overheid. Doorheen alle verdere vragen die u gesteld worden over deze werkzaamheden van uw broer, wordt het nooit echt duidelijk of hij nu werkt voor de Afghaanse autoriteiten, voor het Afghaanse nationale leger of voor de buitenlandse troepen (CGVS, p. 10-12). Verder wordt u dan gevraagd naar zijn specifieke taak of functie daar en u vertelt dat hij moest bewaken maar dat hij ook soms deelnam aan aanvallen en operaties (CGVS, p. 10), wat op zich al eerder vreemd en contradictorisch overkomt. Als u dan gevraagd wordt wat meer concrete informatie te geven over deze aanvallen en operaties waar hij zou aan deel genomen hebben, dan overstijgt uw antwoord niet de gemiddelde kennis die een doorsnee inwoner van uw regio zal hebben over deze feiten (CGVS, p. 10). Ook over de manier waarop uw broer daar is beginnen werken, over zijn sollicitatie en aanwervingsprocedure, blijven uw verklaringen eerder vaag en weinig specifiek. U antwoordt dat hij het werk zou gevonden hebben via zijn vriend Qudratullah die daar al langer werkte, dat die hem zou meegenomen hebben en dat hij daar gewoon begon te werken (CGVS, p. 10). Over het werk en de specifieke taak van Qudratullah blijft u verder eveneens eerder vaag, hij nam ook gewoon deel aan operaties (CGVS, p. 10). Als u dan verder gevraagd wordt naar de specifieke vereisten voor uw broer om met dit werk op de luchthaven te kunnen beginnen en of hij een interview had of een soort test of screening, dan blijft u opnieuw eerder vaag, algemeen en weinig geïnteresseerd in uw antwoorden. Hij zou training gekregen hebben voor 2-3 maanden en dan noemt u enkele algemene zaken op zoals fysieke training en schietoefeningen (CGVS, p. 11), dingen die uiteraard behoren tot een dergelijke training en dingen die iedereen kan weten. Verder stelt u dat hij geïnterviewd werd en er zouden hem veel vragen in het Engels gesteld zijn, maar waar deze vragen concreet over gingen daar heeft u dan weer helemaal geen idee van (CGVS, p. 11). U wekt hier de indruk telkens wel een algemeen en oppervlakkig antwoord klaar te hebben over de activiteiten van uw broer maar wanneer u over iets wat u zegt meer doorleefde en meer specifieke informatie wordt gevraagd, dan kan u niet meer antwoorden. Ook over hoe, waar en met wie hij daar verbleef, blijven uw verklaringen eerder beperkt tot algemene informatie die nagenoeg iedereen daarover kan weten en u heeft er ook helemaal geen idee van hoe hij werd uitbetaald, u denkt met een bankkaart of cash, u bent niet zeker (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaringen komen weinig overtuigend over. Zeker aangezien het feit dat u even verder stelt dat uw broer telkens na 6 werkdagen voor 3 dagen met vakantie naar huis kwam (CGVS, p. 11). Hij spendeerde dus blijkbaar veel tijd thuis bij uw familie, het komt hier dan ook weinig aannemelijk over dat hij u nooit meer concreet over zijn werk zou verteld hebben of dat u er hem nooit meer concrete details over zou evraagd hebben. Tot slot kan u ook zeer weinig tastbaar bewijsmateriaal zoals foto's en documenten voorleggen om uw verklaringen over dit werk van uw broer te staven en te ondersteunen. U toont een kleurenkopie van zijn werkbadge en u kan daar alleen maar over vertellen dat hij deze kreeg van de buitenlanders op het moment dat hij met zijn werk begon (CGVS, p. 12). Wat zoals reeds eerder vermeld werd, verwarrend overkomt aangezien op de badge duidelijk vermeldt staat ‘Government Forces of Afghanistan’ en nergens op dit document wordt melding gemaakt van enige buitenlandse troepen. Verder toont u 3 foto's van uw broer in zijn uniform (CGVS, p. 4). Deze komen echter zeer

geposeerd en weinig natuurlijk over, uw broer kan hier evengoed het uniform van zijn vriend hebben aangetrokken voor het nemen van dergelijke foto's. Als u gevraagd wordt naar nog andere foto's in een meer doorleefde omgeving en genomen tijdens zijn werkzaamheden, dan stelt u deze niet te hebben want ze zouden daar geen camera mogen binnen nemen (CGVS, p. 12). Het komt dan ook vreemd over dat uw broer blijkbaar wel een camera had daar, want hoe kon hij anders deze foto's in zijn kamer laten maken. Dergelijke incoherente verklaringen stellen opnieuw ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt. Indien uw broer werkelijk dit door u beweerde werk zou gedaan hebben, dan zouden hier toch ook andere en meer doorleefde foto's moeten kunnen getoond worden, foto's met collega's en met de buitenlandse troepen bijvoorbeeld. De informatie die u tenslotte kan geven over een aanslag die kort voor uw vertrek zou zijn gepleegd op de luchthaven van Jalalabad, is louter algemeen van aard en kan u gewoon vernomen hebben via het nieuws en de berichtgeving in de media. U kan er eigenlijk niets doorleefd en meer specifiek over vertellen, hoewel dit een aanval zou zijn geweest tegen precies zijn kandak (regiment) (CGVS, p. 12).

In tweede instantie zijn er dan uw verklaringen over de problemen die jullie zouden hebben verkregen met de taliban naar aanleiding van dit werk van uw broer en de incidenten die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gegeven voor uw vlucht uit Afghanistan. In navolging van voorgaande argumentatie, waarin al geen geloof wordt gehecht aan de door u beweerde werkzaamheden van uw broer, kunnen dan ook meteen al zeer ernstige vragen worden gesteld bij uw verklaringen over deze problemen en incidenten die hieruit zouden ontstaan zijn. Bovendien komen uw verklaringen hierover opnieuw op talrijke punten vreemd, vaag, weinig aannemelijk en weinig overtuigend over. Zo zou uw familie 3 brieven hebben verkregen vanwege de taliban, waarschuwingen en bedreigingen gericht aan uw broer om te stoppen met zijn werk en met zijn spionage voor de buitenlandse troepen (CGVS, p. 13-14). Jullie zouden ze niet hebben kunnen lezen en dus gewacht hebben op uw broer toen die thuis kwam van zijn werk om ze voor te lezen (CGVS, p. 10). Verder verklaart u echter dat de brieven jullie gegeven werden door een leerkracht (CGVS, p. 13), hier komt het dan ook eerder absurd over dat jullie deze brieven dan al niet meteen door deze leerkracht lieten voorlezen in plaats van te wachten totdat uw broer thuis kwam, gewoon om te weten wat er in stond. Vervolgens stelt u dat uw broer deze 3 brieven gewoon zou verscheurd hebben en dat hij niet geloofde dat ze hem iets zouden kunnen doen (CGVS, p. 13). Dergelijke houding komt toch vreemd en eerder onverschillig over. Een normale en te verwachten reactie van uw broer zou hier toch eerder zijn geweest dat hij zijn oversten zou hebben ingelicht van deze bedreigingen om te zien wat hun reactie was en wat hier eventueel aan kon gedaan worden, maar de brieven werden gewoon weggegooid door hem alsof het hem niet uitmaakte. Dergelijke onverschillige houding van uw broer en het feit dat hij tot 3 keer toe deze brieven niet ernstig zou hebben genomen ondermijnt op fundamentele wijze de vrees die u nu verklaart te hebben bij terugkeer naar Afghanistan, als ook de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt. Verder wordt u dan gevraagd of uw broer ooit overwogen heeft om te stoppen met zijn werk door deze problemen voor heel uw familie en daarop kan u alleen maar het antwoord geven dat hij de Amerikanen een keer zou gezegd hebben dat hij de intentie had om te stoppen met zijn werk voor hen, maar dat zij het hem niet zouden toegelaten hebben omdat het zijn taak was hen te steunen in hun strijd om Afghanistan te bevrijden van de taliban (CGVS, p. 14). Dergelijke verklaring komt louter absurd en zeer weinig geloofwaardig over. Het feit dat de Amerikaanse troepen iemand zouden dwingen om voor hen te vechten of te werken komt bijzonder weinig aannemelijk en weinig waarschijnlijk over.

Bovendien kan hierbij nog een zeer belangrijke opmerking gemaakt worden, die opnieuw meteen een groot vraagteken plaatst bij de geloofwaardigheid van het verhaal dat u hier vertelt. U verklaarde aan het begin van het interview dat uw broer na 6 dagen telkens voor 3 dagen naar huis kwam op vakantie bij uw familie (CGVS, p. 11) en de laatste dag zou hij naar huis zijn gekomen een 7-8 tal dagen voordat uw vader werd vermoord door de taliban (CGVS, p. 15). Ook de tijd daarvoor en dus gedurende de periode dat ze jullie deze brieven schreven kwam uw broer nog geregeld voor enkele dagen naar huis en hij bleef dan meestal gewoon bij jullie thuis in de familiewoning (CGVS, p. 15). Het komt dan ook zeer vreemd, weinig logisch en bijgevolg weinig aannemelijk over dat de taliban jullie 3 maal een dergelijke brief zouden hebben geschreven en dan uw vader zouden hebben vermoord, als ze eigenlijk uit waren op uw broer, die blijkbaar gedurende die tijd ook verschillende keren gewoon thuis was. De pertinente vraag rijst hier dan ook waarom ze uw broer niet meteen hebben aangepakt als ze het op hem gemunt hadden en waarom ze al deze omwegen hebben gemaakt om hem te kunnen benaderen en bedreigen.

Dergelijke verklaringen ondermijnen opnieuw op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Verder heeft u er ook niet het minste idee van of uw broer er ooit met iemand op zijn werk over heeft gesproken en of er collega's waren van hem die met gelijkaardige problemen werden geconfronteerd (CGVS, p. 16). Hij zou het wel gerapporteerd hebben op zijn werk, dat de taliban zijn vader hadden vermoord, en ze zouden beloofd hebben een operatie uit te voeren tegen de taliban, maar uiteindelijk werd er niets gedaan (CGVS, p. 16). U kan hier echter niets van bewijs van voorleggen. Indien hij dit werkelijk gedaan had, dan had uw broer hiervan toch een bewijsstuk kunnen vragen aan de Amerikanen. Het enige bewijsstuk dat u voorlegt ter ondersteuning van deze problemen is een brief van de ouders van uw dorp, die daarin de problemen zouden bevestigen waarom u Afghanistan diende te verlaten (CGVS, p. 15). U weet echter niet wanneer deze brief werd opgesteld, maar hij werd alleszinds geschreven na uw vertrek (CGVS, p. 15) en heeft dus een duidelijk gesolliciteerd karakter. Als u dan gevraagd wordt te vertellen wat er concreet staat geschreven in deze brief dan weet u het niet want u kan niet lezen, u weet gewoon dat het een bevestiging is van uw problemen door de dorpsouderen (CGVS, p. 15). Het feit dat u hier niet eens concreet blijkt te hebben gevraagd wat er precies in dit document staat (CGVS, p. 15), dat u voorlegt als bewijsstuk voor de problemen op basis waarvan u nu asiel aanvraagt, ondermijnt opnieuw op ernstige wijze uw vrees en uw geloofwaardigheid. Bovendien komt het over de gehele lijn eerder vreemd en weinig logisch over dat u diegene bent die Afghanistan dient te ontvluchten, terwijl het al die tijd uw broer is waarop de taliban het specifiek hebben gemunt en dat hij op dit moment nog in Afghanistan verblijft.

De cumulatie van al deze vage, weinig doorleefde en op verschillende punten vreemde, weinig logische, weinig aannemelijke en weinig overtuigende verklaringen over het werk van uw broer op de luchthaven van Jalalabad, over de problemen met de taliban die daarop volgden en over de gebeurtenissen die de directe aanleiding zouden hebben gegeven voor uw vlucht uit Afghanistan, stellen zeer ernstige vragen bij wat u hier vertelt.

Tot slot zijn er uw verklaringen over het contact dat u heeft met uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan en datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. U blijkt nog contact te hebben met uw broer in Jalalabad maar het enige wat hij u zou vertellen is dat er geen veiligheid is daar en dat het elke dag erger wordt (CGVS, p. 17). Als u dan gevraagd wordt of u dan niet meer specifiek informeert naar jullie persoonlijke problemen, dan kan u alleen maar antwoorden dat dat probleem daar nog steeds is, dat er nog steeds een risico is voor uw leven en dat de dood u daar wacht, de situatie zou onveilig zijn en het zou elke dag erger worden (CGVS, p. 17). Uw broer zou geen contact meer hebben met uw familie maar hij zou wel iets weten over een zelfmoordaanslag in uw dorp -dewelke niets met uw persoonlijke problemen te maken heeft- (CGVS, p. 17). Zijn vriend Qudratullah zou hem dat nieuws hebben gegeven maar u heeft er dan geen idee van of uw broer dan niet vroeg aan Qudratullah om specifiek naar jullie familie te informeren (CGVS, p. 17). Opnieuw zeer vage en weinig zeggende verklaringen over de essentie en het verdere verloop van de problemen waarom u het land heeft verlaten.

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als onvoldoende overtuigend, weinig aannemelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig worden beschouwd en geen gegronde vrees voor vervolging aantonen. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. Wat de andere documenten betreft dient te worden opgemerkt dat ze enkel als bewijsstuk kunnen gelden indien ze aannemelijke en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in uw geval niet zo is. Bovendien blijkt reeds uit voorgaande argumentatie dat aan deze documenten weinig geloof kan gehecht worden. De familiefoto's vormen op geen enkele wijze een bewijs voor het vervolgingsverhaal dat u vertelt. De kopie van de werkkaart van uw broer en zijn foto's in uniform komen geposeerd, verwarrend en weinig geloofwaardig over. En de brief van de dorpsouderen blijkt een duidelijk gesolliciteerd karakter te hebben en bovendien kan u er ook zeer weinig concrete informatie over geven. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2.1.5. De motieven zoals hiervoor geciteerd zijn pertinent omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas en vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten te weerleggen.

2.1.6. Verzoeker stelt dat uit diverse officiële rapporten blijkt dat familieleden van Afghaanse soldaten een verhoogd risico lopen op vervolging door de Taliban. Hij verwijst naar en citeert uit een rapport van de Schweizerische flüchtlingshilfe met de titel *Afghanistan: Update*, gedateerd 3 september 2012.

2.1.7. Verzoeker kan niet volstaan met een verwijzing naar de situatie in zijn land van herkomst wat betreft het risico dat familieleden van soldaten lopen, indien hij er niet in slaagt het uitgangspunt in de bestreden beslissing, met name dat zijn verklaringen over het werk van zijn broer op de luchthaven van Jalalabad op verschillende punten weinig doorleefd, weinig logisch en weinig overtuigend overkomen, te weerleggen.

2.1.8. Dienaangaande stelt verzoeker dat het gegeven dat zijn broer werkzaam was als soldaat niet in twijfel kan worden getrokken: hij maakte zijn broers werkbadge over waaruit blijkt dat hij soldaat is, en verder maakte hij foto's over van zijn broer in zijn militair uniform. Deze foto's werden door de verwerende partij ten onrechte omschreven als geposeerd, verwarrend en weinig geloofwaardig. De foto's tonen aan dat verzoekers broer zijn militair uniform draagt waarop zijn eigen identiteit wordt vermeld. De andere foto's tonen aan dat de betrokkene geen onbekende is, maar zijn broer: het betreft foto's van verzoekers grootmoeder met telkens één van haar kleinzonen, zijnde verzoeker en zijn broer. Verzoeker legt recente foto's van zijn broer neer die recent werd genomen, zodat niet langer kan worden getwijfeld aan zijn functie en zijn taak. Tevens maakt hij diploma's over van zijn broer, zo stelt hij. Verder stelt hij dat hij wel gedetailleerde informatie kon geven over onder meer de aanwervingsprocedure en operaties waarin zijn broer was betrokken. Daarbij dient evenwel te worden opgemerkt dat van een soldaat een zekere discretie wordt verwacht, ook naar zijn familieleden toe, over de werking van zijn divisie in oorlogsgebied.

2.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker vage, algemene en niet plausibele verklaringen aflegde over de werkzaamheden van zijn broer die op sommige punten dan ook nog eens niet overeenkomen met de documenten die hij had neergelegd. Deze vaststellingen hebben betrekking op de vraag voor wie verzoekers broer dan precies werkte, wat precies zijn functie was, de wijze waarop hij werd aangeworven, hoe, waar en met wie hij verbleef, hoe hij werd uitbetaald. Verzoeker stelt dan wel dat hij wel gedetailleerde informatie kon geven over de aanwervingsprocedures en operaties enerzijds, en dat zijn gebrek aan kennis ook te wijten is aan de discretieplicht van zijn broer, maar hij kan daarmee niet overtuigen: in alle redelijkheid kan worden vastgesteld dat, gezien verzoekers verklaringen over het feit dat zijn broer na zes werkdagen telkens drie dagen naar huis kwam om bij zijn familie te zijn, verzoeker specifiekere informatie kan geven dan de vage informatie die hij verstreekte en die, zoals de verwerende partij terecht stelt, iedereen kan geven. De discretieplicht van zijn broer is geen verschoning nu er blijkbaar toch veelvuldige contacten waren en de verwerende partij niet heeft gepeild naar mogelijks gevoelige informatie maar naar de algemene omstandigheden waarin verzoekers broer zou werkzaam zijn.

2.1.10. Verzoeker verwijst naar de foto's die hij al neerlegde en voegt bij zijn verzoekschrift nog enkele foto's en diploma's van zijn broer. Hij wijst erop dat hij daarop in militair uniform afgebeeld staat en dat zijn identiteit duidelijk zichtbaar is. Hij verwijst ook naar foto's van zijn broer met zijn grootmoeder, waaruit blijkt dat hij geen hem onbekende soldaat is.

2.1.11. De Raad is van oordeel dat aan documenten, zoals ook foto's als de thans voorliggende, slechts bewijswaarde kan worden gehecht wanneer die een geloofwaardig relaas ondersteunen. De bevindingen van de verwerende partij over de vaagheden die verzoeker etaleerde omtrent de werkzaamheden van zijn broer zijn van aard om de geloofwaardigheid van zijn functie als soldaat te

ondermijnen. Daarbij komt nog dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft uiteengezet om welke reden geen geloof kan worden gehecht aan het relaas in zoverre het betrekking heeft op de dreigbrieven die werden ontvangen door de familie en de niet aannemelijke onverschilligheid van de reactie van verzoekers broer daarop. Verzoeker kan weliswaar worden bijgetreden waar hij betoogt dat hij had verklaard dat zijn broer wel melding zou hebben gemaakt van de feiten aan zijn oversten, maar dit doet geen afbreuk aan de bevinding dat het niet plausibel is dat, terwijl de familie één van de dreigbrieven kreeg van een schooljongen en één van een leraar, zij ze niet al meteen door de betrokkene zouden hebben voorgelezen doch zouden hebben gewacht tot verzoekers broer thuiskwam. In de mate dat de verwerende partij nog stelde dat het weinig aannemelijk is dat de Amerikaanse troepen zijn broer niet zouden hebben toegelaten te stoppen met werken voor hen, betoogt verzoeker nu dat een soldaat, actief in een oorlogsgebied niet zomaar zijn post kan verlaten op zijn eerste verzoek. Echter, de Raad acht het niet aannemelijk dat Amerikaanse troepen Afghaanse burgers zouden dwingen om, ondanks bedreigingen aan hemzelf en zijn familie, voor hen te blijven werken. Het weze overigens herhaald dat doorheen de verklaringen van verzoeker nooit duidelijk is gebleken wie nu de werkgever van zijn broer was.

2.1.12. Voorts, wat de moord op zijn vader betreft en het feit dat de verwerende partij oordeelde dat het niet aannemelijk is dat de Taliban, die het gemunt hadden op zijn broer en ook de kans hadden om hem aan te pakken, nu hij met de regelmaat van de klok naar huis kwam, zijn vader vermoordde en niet diegene op wie ze het gemunt hadden, verwijst verzoeker opnieuw naar het document van de Schweizerische Flüchtlingshilfe waaruit zou blijken dat de strategie van de Taliban erin bestaat militairen te treffen via hun familieleden. Bovendien, gaat verzoeker verder, werd zijn broer thuis verwacht op het ogenblik waarop zijn vader werd vermoord. Verzoeker verwittigde hem na het incident om niet naar huis te komen, het staat dus niet vast dat de Taliban niet de intentie had om hem niet ook te doden.

2.1.13. Verzoeker overtuigt andermaal niet: gelet op de regelmaat waarmee verzoeker thuis kwam gedurende drie dagen is het niet aannemelijk dat de Taliban, om hem te benaderen en bedreigen, eerst en vooral wel drie dreigbrieven te hebben geschreven –waarvan er overigens geen enkele wordt voorgebracht omdat verzoekers broer deze brieven zou hebben verscheurd- om vervolgens zijn vader aan te pakken. Gelet op het feit dat verzoekers broer perfect traceerbaar was op momenten dat hij in de familiewoning aanwezig was, is het inderdaad verre van aannemelijk dat zijn vader in zijn plaats zou zijn vermoord. De blote bewering van verzoeker dat niet is uitgesloten dat de Taliban ook niet hem op dat ogenblik zouden willen hebben te pakken nemen maar dat zijn broer uiteindelijk niet naar huis is gekomen omdat hij werd verwittigd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De feiten, zoals hij ze beschreef tijdens het gehoor bij de verwerende partij, zijn daarmee immers niet compatibel. Hoewel overigens verzoeker verklaarde dat de politie ter plaatse was gekomen na de moord op zijn vader, blijkt hij niet bij machte om enig objectief document bij te brengen omtrent diens dood en de omstandigheden daarrond. Evenmin wordt enig stuk bijgebracht waarmee verzoeker zou kunnen aantonen dat zijn broer de moord op zijn vader zou hebben gerapporteerd op zijn werk waarna zou zijn gezegd dat er een operatie zou worden uitgevoerd tegen de Taliban, doch zonder dat deze operatie ook daadwerkelijk zou zijn uitgevoerd. De beoordeling van het enige bewijsstuk dat verzoeker wel neerlegde wordt overigens door verzoeker ongemoed gelaten en blijft onverminderd overeind.

2.1.14. Alleen al op grond van de voorgaande vaststellingen, en het feit, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, dat het niet aannemelijk is dat terwijl het verzoekers broer is die wordt geviséerd door de Taliban deze nog in Afghanistan verblijft en verzoeker degene bleek die Afghanistan moest ontvluchten, kan worden geoordeeld dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin is dan ook niet aannemelijk gemaakt. De kritiek die verzoeker uit op de passage die betrekking heeft op het contact met zijn familie na zijn vlucht en de informatie die hij daarbij kreeg, heeft dan ook betrekking op een overtollig motief, zodat ze niet kan leiden tot een andere beslissingen en verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden ervan.

2.2.1. In het middel dat betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, doet verzoeker gelden dat teneinde te evalueren of er een intern vluchtalternatief beschikbaar is in Jalalabad, rekening moet worden gehouden, niet alleen met de veiligheidssituatie, maar ook met de levensomstandigheden en meer in het bijzonder met de beschikbaarheid en de toegang tot elementaire basisbehoeften. De verwerende partij heeft de invulling van de parameters, vereist om een zelfstandig bestaan op te bouwen in Jalalabad manifest verkeerd ingevuld.

2.2.2. De bestreden beslissing is op dit vlak gemotiveerd als volgt:

"[...]"

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Shewa in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in diezelfde provincie Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad.

U verklaart een aantal keren in Jalalabad stad te zijn geweest (CGVS, p. 6), u kent de stad dus en bovendien woont uw broer er en ook een vriend van uw broer die u ook goed kent (CGVS, p. 9). U bent 5-6 jaar naar school geweest, u spreekt Pashtou en Pashai en u begrijpt ook een beetje Engels (CGVS, p. 7). Uw familie bezit bovendien 4 jeribs (bijna een hectare) grond (CGVS, p. 7), wat u dus financieel gezien ook moet in staat stellen om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad stad als u een deel van deze gronden verkoopt. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad stad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2.2.3. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de voormelde wet . Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade of hij er toegang heeft tot bescherming, indien hij er op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en indien van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt.

2.2.5. Ter zake wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn district van herkomst, met name Shewa, kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen. Het standpunt van de verwerende partij is ingegeven door het feit dat (i) verzoeker een paar keer in Jalalabad is geweest en de stad dus kent, (ii) zijn broer en een vriend van zijn broer er wonen, (iii) verzoeker 5-6 jaar naar school is geweest, Pashtou en Pashai spreekt en ook een beetje Engels begrijpt, (iv) zijn familie bijna een hectare grond bezit wat hem financieel in staat moet stellen een nieuw leven op te bouwen als hij een deel van deze gronden verkoopt (v) iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en er zich in een vreemde gemeenschap te vestigen niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in Afghanistan en (vi) volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken.

2.2.6. Verzoeker stelt dus, zoals gezegd, dat de parameters terzake manifest verkeerd werden ingevuld, onder de volgende bewoordingen:

"Teneinde te evalueren of er een intern vluchtalternatief beschikbaar is in Jalalabad, moet er rekening worden gehouden niet alleen met de veiligheidssituatie in deze stad, maar ook met de levensomstandigheden en meer in het bijzonder met de beschikbaarheid en de toegang tot de elementaire basisbehoeften :

Zie UK Border Agency, Operational GuidanceNote : Afghanistan, juni 2012, p. 6 : "In practice, ail returns are to Kabul. Careful considération must be given to any other place of proposed internai relocation and how it will be accessed, taking into account of the latest security, human rights and humanitarian conditions in the prospective area of relocation at the time of the décision, including thè availability of tradition support mechanisms, such as relatives and friends able to host the displaced individuals: the availability of basic infrastructure and access to essential services, such as sanitation, health care and éducation; and their ability to sustain themselves, including livelihood opportunities. "

Vrij vertaald: "In de praktijk gaat het steeds om een terugkeer naar Kaboel. Bijzondere aandacht is vereist indien een andere plaats wordt voorgesteld als intern vluchtalternatief en hoe deze plaats toegankelijk is, rekening houdende met de actuele veiligheidssituatie, de mensenrechten en de humanitaire omstandigheden in deze plaats op het ogenblik van de beslissing, met inbegrip van de beschikbaarheid van traditionele vangnetten, waaronder familie en vrienden, die de vluchtelingen kunnen opvangen: de beschikbaarheid van basis infrastructuur en de toegang tot essentiële zaken,

zoals hygiëne, gezondheidszorg en onderwijs; alsook met de mogelijkheid om voor zichzelf te zorgen, met inbegrip van de mogelijkheid om een zelfstandig bestaan op te bouwen. "

Het CGVS heeft de invulling van de parameters, vereist om een zelfstandig bestaan op te bouwen in Jalalabad manifest verkeerd ingevuld.

Verzoeker beschikt niet over een enige familie in Jalalabad, bij wie hij kan worden opgevangen. Hij heeft geen sociaal vangnet, nodig voor zijn opvang.

De stelling van het CGVS dat de broer van verzoeker en zijn vriend zouden wonen in Jalalabad is weinig ernstig.

De broer van verzoeker en diens vriend zijn werkzaam in het leger in de luchthaven van Jalalabad.

Het is evident dat soldaten verblijven in de legerbasis en niet in de stad zelf, hetgeen verzoeker trouwens verklaarde. Bijgevolg kan verzoeker niet bij hen terecht voor opvang.

Anderzijds, indien het CGVS meent dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers broer een soldaat zou zijn, dan kan zij evenmin ervan uitgaan dat deze laatste zou verblijven in Jalalabad. De enige reden waarom hij daar verbleef, was namelijk dat hij werkzaam was als soldaat in de luchthaven. Idem dito voor zijn vriend.

Het CGVS kan niet het verblijf van verzoekers broer nu eens geloven dan weer verwerpen naargelang het haar uitkomt.

Trouwens, verzoeker verklaarde amper 2 keer in zijn leven in Jalalabad te zijn geweest, laat staan dat hij bijgevolg bekend zou zijn met deze stad.

(b)

Opdat verzoeker zou kunnen overleven in Jalalabad, moet hij bijgevolg een job kunnen vinden.

Echter, in Jalalabad is er een schrijnend tekort aan werk:

Zie CPAU Human Security Project, Quarterly report : Nangarhar Province April - June 2010, p. 14:

"Limited access to employment opportunities and crédit was also widespread."... "More work reportedly commenced in Jalalabad owing to improved security for NGOs and the increased pace of reconstruction. However, labourers still tended to lack work as many of them arrive from the districts on a daily basis to seek employment; this means that demand largely outstrips supply. "

Vrij vertaald: "Beperkte toegang tot werk en krediet was eveneens wijdverspreid. "... "Er was naar verluid meer werk beschikbaar in Jalalabad dankzij de betere veiligheidssituatie voor NGO's en het verhoogde tempo van de heropbouw. Echter, werkmensen hebben nog steeds werk tekort aangezien dagelijks talloze mensen vanuit de districten komen op zoek naar werk ; dit betekent dat de vraag het aanbod ruimschoots overtreft. "

Bovendien is verzoeker een landbouwer, die enkel ervaring heeft in de veeteelt. De kansen op een geschikte job in een stedelijk gebied zijn bijgevolg uiterst gering.

Evenmin is verzoeker afdoende onderlegd. Hij verklaarde over geen diploma te beschikken, slechts 5 à 6 jaar naar school te zijn geweest en slechts een klein beetje te kunnen lezen en schrijven.

(c)

Verzoeker moet niet alleen een werk kunnen vinden in Jalalabad, hij moet eveneens een betaalbare woning kunnen bemachtigen. In Jalalabad is er geen betaalbare huisvesting beschikbaar:

Internal Displacement Monitoring Centre (Norwegian Refugee Council), Afghanistan : Armed conflict forces increasing numbers of Afghans to flee their homes – A profile of the internal displacement situation, 11/04/2011, p. 21: The population influx to urban areas has created a housing crisis, and the right of poor people to adequate housing and security of tenure is largely unmet in all larger cities (GoA-NRVA, 2009: 24) High rents and frequent evictions have forced IDP's and refugee returnees into cramped conditions (ACF January 2004, p. 23). A 2005 study in Herat, Kabul, Jalalabad and Mazar-i-Sharif found that on average, five people shared one room (AREU 2006: 31)"

Vrij vertaald: "De instroom van bevolking in de stedelijke gebieden heeft een crisis in de huisvesting veroorzaakt en het recht van de arme bevolking op menswaardige en veilige huisvesting wordt niet gerespecteerd in alle grote steden (GoA - NRVA, 2009: 24). Hoge huur en talrijke uitdrijvingen hebben tot gevolg dat vluchtelingen leven in slechte omstandigheden (ACF January 2004, p. 23). Een studie uit 2005 in Herat, Kaboel, Jalalabad en Mazar-i-Sharif toonde aan dat in het algemeen 5 mensen één kamer deelden (AREU 2006: 31)"

Evenmin zou verzoeker een beroep kunnen doen op de financiële middelen van zijn familie om zijn verblijf in Jalalabad te bekostigen. Verzoeker is namelijk helemaal niet afkomstig uit een rijke familie, zoals het CGVS verkeerdelijk beweert.

Integendeel, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat zijn vader een landbouwer was zodat zijn gezin geen bron van inkomsten hadden, andere dan de opbrengst van hun grond. Gezien zijn gezin integraal afhankelijk is van de oogst van hun land, kan het CGVS bezwaarlijk eisen dat zij dit land zouden verkopen, louter en alleen om een peperdure kamer in Jalalabad te kunnen huren voor hun zoon.

Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn broer geld moest lenen om de smokkelaar te betalen, hetgeen erop wijst dat verzoeker niet afkomstig is uit een rijke familie.

(d)

Tot slot moet verzoeker uiteraard toegang hebben tot eten en drinken in Jalalabad. Echter, in Jalalabad is er onvoldoende voedsel van een slechte kwaliteit:

Internal Displacement Monitoring Centre (Norwegian Refugee Council), Afghanistan: Armed conflict forces increasing numbers of Afghans to flee their homes - A profile of the internal displacement situation, 11/04/2011, p.21 "Food insecurity is also a challenge for urban returnees. Mazar-e-Sharif has the worst levels of food security, according to NRC/ALTAI Consulting, followed by Jalalabad, Kabul and Herat (NRC/ALTAI, 2010: 29). The most common coping strategy was either to reduce food quality and quantity or purchase food on credit (Ibid). The Afghanistan Research and Evaluation Unit (AREU) 's 2006 research into IDPs and other vulnerable households found that households spent an average of 45 to 60 per cent of their income on food, outgoings that peaked during the winter months (AREU, 2006: 42)."

Vrij vertaald: "Voedselveiligheid was eveneens een uitdaging voor stedelijke gebieden. Mazar-i-Sharif had de slechtste resultaten, gevolgd door Jalalabad, 'Kabool en Herat (NRC/ALTAI, 2010: 29).

De meest voorkomende overlevingsstrategie was hetzij om de voedselkwantiteit en -kwaliteit te verminderen hetzij om voedsel te kopen op krediet. (Ibid.) Uit het onderzoek van AREU uit 2006 naar vluchtelingen en andere kwetsbare huishoudens bleek dat huishoudens gemiddeld 45 tot 60 % van hun inkomsten aan voedsel besteedden, uitgaven die piekten tijdens de wintermaanden (AREU, 2006: 42)."

Besluit:

Geheel ten onrechte werd de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan verzoeker. De bestreden beslissing is manifest ongegrond."

2.2.7. Verzoeker stelt dus dat zijn broer en diens vriend weliswaar in Jalalabad wonen, maar gevestigd zijn in de militaire basis aldaar, zodat hij niet bij hen terecht kan, dat hij slechts twee keer in Jalalabad is geweest en hieruit niet kan worden afgeleid dat de stad hem bekend is, dat hij een landbouwer is, die enkel ervaring heeft in de veeteelt, dat hij verklaarde over geen diploma te beschikken, slechts 5 à 6 jaar naar school te zijn geweest en slechts een beetje te kunnen lezen en schrijven, dat hij geen beroep kan doen op de financiële middelen van zijn familie, nu zijn vader landbouwer was en geen andere inkomsten had dan de opbrengst van hun gronden en zijn gezin integraal afhankelijk is van de oogst van hun land, dat bovendien verzoeker verklaarde dat zijn broer geld moest lenen om een smokkelaar te betalen, hetgeen erop wijst dat hij niet afkomstig is uit een rijke familie. Hij verwijst verder naar de inhoud van een aantal rapporten over de socio-economische situatie in Jalalabad en deze van IDP's in het bijzonder.

2.2.8. De verwerende partij stelt daar het volgende tegenover :

"Verzoeker haalt aan dat teneinde te evalueren of er een intern vluchtalternatief beschikbaar is in Jalalabad, er rekening moet worden gehouden niet alleen met de veiligheidssituatie in deze stad, maar ook met de levensomstandigheden en meer in het bijzonder met de beschikbaarheid en de toegang tot de elementaire basisbehoeften, zoals een job en betaalbare huisvesting. Verzoeker verwijst hiervoor naar verschillende rapporten in voorliggend verzoekschrift, zoals ondermeer van de 'UK Border Agency, Operational Guidance Note: Afghanistan', juni 2012, p. 6; van de 'CPAU Human Security Project'; ...waaruit zou blijken dat er in Jalalabad een schrijnend tekort is aan werk, dat er geen betaalbare huisvesting beschikbaar is en dat er onvoldoende kwalitatief voedsel is.

-Verweerder verwijst vooreerst naar artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Verweerder merkt op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief voor Afghanistan. Verweerder verwijst terzake naar het arrest van het EHRM Hussein versus Zweden Application no. 10611/09 d.d. 13 oktober 2011. Het Hof baseert zich hierbij onder andere op de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010, waaruit blijkt dat het UNHCR een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen aanvaardbaar acht indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. Het UNHCR aanvaardt eveneens dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap gelet op de instorting van de traditionele sociale relaties door de jaren van oorlog, de vluchtelingenstroom en de groeiende interne migratie naar stedelijke gebieden. Het UNHCR wijst er wel op dat elk geval individueel

beoordeeld dient te worden. Rekening houdend met de algemene omstandigheden, in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad, alsook met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, oordeelde de Commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker, een volwassen en zelfstandige jongeman die het Pashtou en Pashai machtig is en een beetje Engels begrijpt, over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in Jalalabad.

-Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal wat betreft de beoordeling van de mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus een redelijke appreciatiebevoegdheid heeft. Verweerder meent dat de voorwaarde van het reëel risico dient te worden geïnterpreteerd naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Pari. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, 85, zie naar analogie RvV, nr. 927 van 20 juli 2007). Hieruit kan worden afgeleid dat het risico reëel moet zijn en dat de loutere mogelijkheid van een schending van fundamentele rechten, loutere veronderstellingen of vermoedens niet volstaan.

-Niettegenstaande verwerende partij niet tegensprekt dat er in Afghanistan sprake is van een gewapend conflict, blijkt in casu evenwel uit een zeer grondige en uitgebreide research van de veiligheidssituatie in Jalalabad betreft, dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie bijlage 1 bij onderhavige verweernota) dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

-Derhalve kan besloten worden dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard. De aanslagen zijn eerder gericht tegen bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Voor burgers in Jalalabad is actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2 Verzoeker merkt nog op dat hij niet over enige familie beschikt in Jalalabad bij wie hij kan worden opgevangen, hij heeft geen sociaal vangnet. Verzoeker wijst er op dat zijn broer en dienst vriend werkzaam zijn in het leger in de luchthaven van Jalalabad. Het is evident dat soldaten verblijven in de legerbasis en niet in de stad zelf, bijgevolg kan verzoeker niet bij hen terecht voor opvang. Anderzijds, wijst verzoeker er op dat indien het CGVS meent dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers broer een soldaat zou zijn, het CGVS er dan evenmin van uit kan gaan dat deze laatste zou verblijven in Jalalabad. De enige reden waarom zijn broer daar verbleef, was namelijk dat hij werkzaam was als soldaat in de luchthaven. Verzoeker stelt verder nog dat hij helemaal niet afkomstig is van een rijke familie zoals het CGVS verkeerdelijk tracht voor te houden. Integendeel, hij wijst er op dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat zijn vader een landbouwer is, zodat zijn gezin geen bron van inkomsten had, andere dan de opbrengst van hun grond. Gezien het gezin integraal afhankelijk is van de oogst van hun land, kan het CGVS bezwaarlijk eisen dat zij dit land zouden verkopen louter en alleen om een peperdure kamer in Jalalabad te kunnen huren voor hun zoon.

- Waar verzoeker verwijst naar de moeilijke situatie voor jonge Afghanen bij terugkeer naar Afghanistan op gebied van huisvesting, kwalitatief voedsel en werkgelegenheid, merkt verweerder op dat verzoeker geen overtuigende elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij andere dan socio-economische moeilijkheden zou kunnen ondervinden bij een terugkeer naar Jalalabad, Afghanistan, temeer daar de vluchtmotieven van verzoeker als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd.

- In zo ver dat verzoeker er op wijst dat zijn broer en dienst vriend die werkzaam zijn in het leger in de legerbasis en niet in de stad zelf verblijven, antwoordt verweerder dat in de bestreden beslissing omstandig is gemotiveerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat zijn broer daadwerkelijk werkzaam was op de luchthaven van Jalalabad, dus evenmin aangenomen kan worden dat zij op een legerbasis verblijven zoals verzoeker tracht voor te houden. Voorts, in zo ver dat verzoeker nog aanhaalt dat indien het CGVS meent dat het niet geloofwaardig is dat zijn broer een soldaat zou zijn, er evenmin van uitgaan kan worden dat deze laatste zou verblijven in de stad Jalalabad, antwoordt verweerder dat hoewel geoordeeld werd dat verzoekers broer zijn werk in de luchthaven van Jalalabad ongeloofwaardig is, zijn woonplaats van in Jalalabad geenszins ter discussie

staat in de bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat het geenszins dienstig is nu dat in casu van verzoeker is besloten tot de mogelijkheid van een verblijfsalternatief in Jalalabad, verzoeker plots tracht voor te houden dat er niet van uitgegaan kan worden dat zijn broer niet in Jalalabad zou verblijven.

-In zo verzoeker verder nog stelt dat hij helemaal niet afkomstig is van een rijke familie zoals het CGVS verkeerdelijk tracht voor te houden en er op wijst dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat zijn vader een landbouwer is zodat zijn gezin geen bron van inkomsten had andere dan de opbrengst van hun grond, antwoordt verweerder dat dergelijke verklaringen geenszins de vaststellingen van het CGVS aangaande zijn verblijfsalternatief in Jalalabad weerleggen. Verweerder wijst er in dit verband op dat geenszins in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker afkomstig is van een rijke familie. Daarentegen, wordt er op gewezen dat verzoeker verklaard heeft dat zijn familie 4 jeribs (bijna een hectare) grond bezit (CGVS, p. 7), waaruit het CGVS redelijkerwijze afleidt dat dit verzoeker dus financieel gezien ook in staat moet stellen om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad stad als verzoeker een deel van deze gronden zou verkopen. Verweerder besluit dan ook dat geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, geëist wordt door het CGVS dat zij dit land zouden verkopen louter en alleen om een peperdure kamer in Jalalabad te kunnen huren voor verzoeker. Bovendien, in verband met dit laatste, is hierboven reeds opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet over de mogelijkheid zou beschikken om zich bij zijn broer of diens vriend, die verzoeker ook goed kent, te vestigen.

-In zo ver dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt dat zijn broer geld moest lenen om de smokkelaar te betalen, hetgeen er op wijst dat hij niet afkomstig is uit een rijke familie, antwoordt verweerder dat ten eerste in de bestreden beslissing geenszins wordt opgeworpen dat verzoeker afkomstig is uit een rijke familie. Ten tweede, blijkt evenmin uit verzoekers verklaringen op het CGVS dat zijn broer het integrale bedrag diende te lenen, integendeel verzoeker blijkt hier zelfs helemaal niet zeker van te zijn (CGVS, p. 18):

Hoeveel betaalde u voor de hele reis?

Hoe bent u aan het geld geraakt? Of uw broer?

We hadden wat land. ik werkte als een landbouwer en ik denk dat hij ook wat geld leende van mijn schoonbroer.

Verweerder wijst er nog op dat van iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aantoonbaar dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Verweerder heeft geen dienstige, noch overtuigende elementen aangehaald die zijn terugkeer naar Jalalabad stad in de weg kunnen staan"

2.2.9. De Raad stelt vast dat hiervoor al werd geoordeeld dat de verwerende partij terecht tot de vaststelling kon komen dat verzoeker de activiteiten van zijn broer op de luchthaven van Jalalabad terecht ongeloofwaardig kon bevinden. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker steeds heeft beweerd dat zijn broer in een kamer op de luchthaven woonde –er als het ware gekazerneerd was- omwille van zijn werk(gehoorverslag p 4, p 11). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers functie zijn er in casu, gelet op de link die werd gelegd door verzoeker tussen het werk van zijn broer en zijn verblijfplaats, niet voldoende redenen om aan te nemen dat verzoeker, die verder verklaarde geen familie te hebben in Jalalabad behalve zijn broer en er nog één andere persoon kende, met name een collega van zijn broer, in Jalalabad een opvangnetwerk zou hebben. Het standpunt van de verwerende partij dat er geen reden is om te twijfelen aan de woonplaats van verzoekers broer in Jalalabad gaat om de voormelde redenen niet op. Deze vaststelling is in casu evenwel niet bepalend: de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing zelf, onder verwijzing naar het UNHCR, dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Echter, noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier, noch in de aan de nota vastgehechte informatie over de veiligheidssituatie in Jalalabad zit enige informatie vervat over de voorhanden zijnde infrastructuur aldaar die kunnen worden betrokken op het intern vestigingsalternatief en de situatie van de Internally Displaced Persons aldaar. De verwerende partij stelt in de nota dan wel dat waar verzoeker verwijst naar de moeilijke situatie voor jonge Afghanen bij terugkeer hij geen overtuigende elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij andere dan socio-economische moeilijkheden zal ondervinden, maar gaat daarmee voorbij aan haar eigen standpunt in de bestreden beslissing, met name dat één van de voorwaarden is dat de betrokkenen zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die over voldoende infrastructuur beschikken. Bovendien, waar zij het heeft over het feit dat verzoekers broer en diens vriend in Jalalabad wonen en ook wordt nagegaan of verzoeker financieel gezien in staat zou zijn om er een nieuw leven op te bouwen, gaat zij zelf deels over tot een onderzoek van verzoekers socio-economische situatie in Jalalabad.

2.2.10. Een en ander klemmt des te meer nu uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij een landbouwer is die enkel ervaring heeft in de veeteelt, dat hij vroeg met school was gestopt omdat zijn vader ziek werd en hij moest helpen op het land, dat hij daarom maar een beetje kan lezen en schrijven, dat hij steeds in zijn dorp had gewoond en dat hij maar 2 of 3 keer naar Jalalabad was geweest en dat een deel van het land werd verkocht om de smokkelaar te betalen en hij vermoedde dat zijn broer ook –voor de rest van het bedrag- geld had geleend van zijn schoonbroer. Nu stellen dat verzoeker van dit laatste niet zeker blijkt te zijn, zoals de verwerende partij doet, kan bezwaarlijk tegen verzoeker worden gebruikt, gezien het feit dat daarover tijdens het gehoor niet werd doorgevraagd.

2.2.11. Aangezien echter de gefragmenteerde informatie die door verzoeker wordt bijgebracht niet van aard is om een duidelijk beeld dienaangaande te schetsen aangaande het intern vestigingsalternatief toegespitst op personen zoals verzoeker, die in hun land van herkomst steeds in hun dorp hebben gewoond en daar als landbouwer werkten enerzijds, en de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om deze situatie te onderzoeken anderzijds, leidt dit noodzakelijkerwijze tot de vaststelling dat het de Raad aan essentiële ontbreekt elementen om te oordelen of van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. Met andere woorden: de Raad kan niet komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

2.2.12. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2013 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS